

A' Köttet' Foglalatja.

	Óldal.
<i>A' Mózaik Munkáiról.</i>	277
<i>A' nagy 'Sidó Gyűlésről, melly 1650. dik Esztendőben, Magyar Országban tartatott.</i>	282
<i>Száraz Etz'tet tsinálni.</i>	290
<i>Száraz Húslevet tsinálni; a' mellyből, midön hírtelen kell oda haza, vagy Útonn Hús nélkül, jó Húslevet lehet készíteni.</i>	291
<i>A' Bánás ezen Pogátsákkal.</i>	293
<i>A' legfáinabb Portzellánt úgy megtsinál- ni, hogy el ne pattanjon, akár mit töltsenek belé.</i>	293
<i>Eggy olly Ragasztót tsinálni, melly ál- tal törött Üveg, Portzellán, és Agát, olly helyesen öszvetapasztatik, hogy alig lehet észre venni.</i>	294
<i>Más Mód.</i>	295
<i>A' Naptól elsütött Bört megszépíteni. .</i>	296
<i>A' Kávét jó mosni.</i>	297
<i>A' Tűzpróbáról Magyar Országba'. . .</i>	297
<i>Eggy Szer a' Tűznek hamar Mególtására.</i>	303
<i>A' füstöltt Húsok' Megtartásáról. . . .</i>	304
<i>A' sikeretlen Munka.</i>	307

Az általváltozott Törpe'

Folytatása.

A Gróf hat Eftendeig éltt Házasságba' egyy rútf Alzonnyal, a' ki minden lehető Módon keserüvé tette Eletét, és egyedül Leánykája, a' kit véle nemzett, édesítette-meg keserves Eletének némelly Szempillantásait. Én nemes Véréből származtam, de Familiám sferentsétlen Történetek által, annyira el-szegényedett, hogy Dajkaságot viseltem a' Gróf' Gyermeké mellett. A' Gyermek meg-hólt, és az Anyja tsak ha-



mar követte. Nem fok Idő múlva, némi-némüképpen ki-pótoltatott a' Gróf' Kára. Egy Este, midön Haza érkezett, Ajtaja előtt, egy Kosárkába' egy igen szép Leánykát talált, és ez a' Leányka — Nagyságod volt! Fel-vette azt, és az én Gondviselésem alá adta. A' Levélke, a' melly a' Kosárba' vólt, jelentette, hogy még meg-nints kereftelve a' Gyermekek, de annak Szüléiről egy Szó sem vólt benne. Nem-is tanulhatott-ki a' felöl leg-kissebbet - is a' Gróf, jóllehet nagyon igyekezett rajta; mindazonáltal azon Rongyokból, a' melyekbe' vólt bé-takarva, lehetett ítélni Szüléi' Szegénységéről.

Már Fél - efsztendeig vólt Nevelésem a-
latt Nagyságod! midön egykor Szobámba
jött a' Gróf, és meg-elégedve szemlélte a'
Gyermekeket. Már érzettem, mondá, a' Há-
zasság' keserü Résztét, szeretném annak Gyö-
nyörüségeit - is meg - kóftolni. Fel - tettem,
hogy ezen Leánykából Feleséget nevelek
magamnak. De minthogy lehet tartani at-
tól,

tól, hogy ha fel-nő, nem kíván Férjének
 venni, egy Plánomot főztem-ki, a' melly
 által reménylem, hogy Végemet el-érem.
 Ezt a' Plánomot közlötte vélem a' Gróf.
 Én ajánlottam Szolgálotomat: és azonnal a'
 következő Rendelések tétettettek.

Mindjárt egy mezei Házba hordozkod-
 tam, melly egy Részre a' Gróf Jófzágai-
 nak. Ez arra vólt rendelve, hogy Nagysá-
 god! a' Világgal esméretlenül, egyedül Szi-
 vének Artatlanságába' neveltessen, és azon
 Tzélra, a' mellyet a' Gróf forraltt Fejében,
 érzékenyen el-kézfíztessen. Arra mindenek
 felett szükséges vólt, a' Nagyságod' hatá-
 ratlan Bízodalma bennem, és azért, úgy
 adtam-ki magamot, mint édes Anyya. A'
 Gróf meg-parantsolta, hogy Anyaiképpen
 viseljem magamot, és semmit sem mulassak-
 el, a' mi Nagyságodnak Gyönyörüséget sze-
 rezhethet. Nem-is mondhatja Nagyságod,
 hogy ezen Parantsolat ellen tselekedtem
 vólna, és mondhatom, hogy az nem ke-
 vésbé történt a' Nagyságod éránt-való Haj-

landóságból, mint a' Grófhoz - való Engedelmisségből. Julis, a' ki tökéletesen megvölt tanítva azon Személy' Játzására, a' melyet Idővel játfzott, el - kerülhetetlen Elfköz vólt a' Gróf' Tzéljainak El - érésére, és inkább e' Végből jött a' Házba, mintsem hogy Nagyságodnak Társalkodónéja légyen.

Mihelyt a' Gyermekek - elztendőkön fellyül vólt Nagyságod, minden oda mentt, hogy Nagyságoddal a' Tündér - történeteket, és Tsudákat el - hitessük olly Formán, hogy midön Okossága nevelkedik, Gyanúba ne essünk. E' Tzél' Elérésére igen fokot használtak azon Mesék, és képtelen Történetek, mellyeket olvasni adtunk Nagyságodnak. Azon Szín alatt, hogy ezen Olvasás tsak Múlattságára rendeltetett, el - rejtettük titkos Intézeteinket, mellyeknek El - érésében a' Nagyságod' Hajlandósága fokot segített. Azomba', jóllehet hirtelen bé plántáltuk a' Tsudák' Hivését a' Nagyságod' Szívébe, még - is termézeteki Okossága, némelly Akadályokat tett - előnkbe, és kénfzerített, hogy

vigyázva viseljük magunkat. Onnan vólt az, hogy én az egész Dologban, a' mint emlékezhet reá Nagyságod, egyedül tsak Szemlélőnek látfzottam lenni, a' midön Julis, a' ki az által kevesebbet tett Kotzkára, szorgalmatosan támogatta, és építette a' Nagyságod' képtelen Vélekedéseinek Fondamentomát.

Tizedik Esztendejében már el-készültnek lenni véltük, hogy a' Gróf első, és egyszersmind meg-határozó Lépését meg-tehesse. Nem vezthetett benne, olly helyesen vólt minden el-rendelve, és olly derekasan kiszámlálva. Tudja Nagyságod, miképpen tsalta-bé Julis az Erdöbe; de bezzeg ha tudta vólna, hogy azok a' Medvék, a' mellyek olly nagyon meg-ijesztették Nagyságodat, a' Gróf' Medve-börbe öltözött Inasai vóltak, hogy a' Kö-fzikla, a' mellyből, a' midön a' Törpe meg-ütötte, Víz szökött-ki, egy mesterséges Makhina vólt, a' melly alatt egy Szökő-kút vólt el-rejtve, melly egy ütés által ki-nyíllott; — bizonyosan



nem engedte volna magát arra beféltetni, hogy a' kis Tsuda-tévőnek Kezét esedezve kérje. De az az Elő-ítélet , a' mellyben Gyermekségétől fogva neveltetett, hogy az Erdőt Vad-állatok lakják , első Tekintetre, a' mint azt a' Gróf előre el-látta , annyira meg-rettentette Nagyságodat , hogy a' Medvéket jobban Szembe venni nem méréfzlette. A' mi pedig a' Kö-sziklát illeti , meg-kell valani , hogy a' Mesterség mindent Véghez vitt , hogy Színe és Formája természetes légyen. Julis-is olly derekasan játtfzotta Személyét , hogy a' leg-híresebb Játfzónának-is Betsületére szolgált volna.

A' Gróf el-érte Végét , nem akarta mind azonáltal , hogy azon Szerentsétlenségen el-peffze magát Nagságod , hogy egy Törpével váltott Jegyet. Nékem kellett a' miatt vígafztalnom , és az a' Szín , hogy Jegyesse nem valóságos , hanem csak el-változott Törpe , a' mint azt előre el-lehetett látni , könnyen Helyet kapott. De hogy tovább-is meg-tartasson Vélekedésében , újj Táplálást
kel-

kellett adni Képzelődsének. Azomba' a' Tündér-mesék száraz Eledelt adtak abban az Időben , a' mellyben Nagyságod vólt. Okossága már nagyon gyarapodott. Szükséges vólt , hogy annak Munkássága , a' mellyet már többé nem lehetett el-fordítani, Képzelődsének Munkásságával Eggyességbe hozattasson. Leg-többet szolgáltak ebbe' azon Kabalai Almodozások , mellyekre az én Könyv-táramba' elegendő Matéria vólt.

De az Érzékenységeknek-is meg-kellett elégítettetni; Nagyságod kívánta Jegyessét, a' kit egyedül tsak nem természetes Törpe-formába' látott , eredeti Szépségében-is esmérni. E' Réfzbe'-is már előre gondoskodott a' Gróf. Eggy meg-hitt Barátjai közül, általadta néki Fiát, a' ki még alig vólt tízen-hét Elfztendős , és az mind Szépségére , mind Maga-viseletére nézve, tökéletesen meg-felelt a' Gróf' Szándékának. A' vólt az a' szép Juhász , a' kinek Képét, Julis Almába', Nyakába függefztette , és a' melly Fel-ébredésekor annyira el-ragadta Nagyságodat,



hogy azt egy leg-szebb Elementáris Lélek Képének vélte. De ez tsak Kópia vólt, és természetesen fel-kellett támadni Nagyságodban a' Kívánságnak az Originális' Látására. Az én Barátnémhoz-való Utazás, egyedül ezen Kívánság' Bé-tellegesítésére tzélezott, de én leg-kissebbet sem mutattam Szándékom felől. A' mi Utazásunk, a' melly három Nap tartott, egy Fertály-óra alatt, meg-eshetett vólna, ha azon az Erdötskén mentünk vólna kereftül, a' hol a' Törpét, és a' Medvéket látta Nagyságod; mert már fellyül jelentettem, hogy az a' Hely, a'hol laktunk, egy Réfze vólt a' Gróf' Józfégnak, mellynek Közepében, most lakik Nagyságod, és a' szép Juháft látta leg-elsöben. Hogy arról meg-gyözetessen, mennyen Nagyságod azon az Erdötskén által, a' melly a' Kastély' hátúlsó Rézfét fedi, és a' mellybe-való Bé-menést a' Gróf meg-tíltotta, azonnal meg-látja a' Barlangot a' Hegy' Oldalába' és nem messze a'hoz a' Kertet, és a' Házat, mellybe' Gyermekségétől fogva neveltetett. De szükséges vólt, hogy ez

mind

mind e' mái Napig Titokban tartasson; azért mentem Félre-úton tettetett Barátnémhoz, és mivelhogy azt kellett el-hitetni Nagyságoddal, hogy a' szép Juhász' Lakása mellze vagy on a' miénktől, három Napig húztam az Utazást. A' Mező-város, a' hová bé-szállottunk, a' Gróf' Józszágának Elején fekszik, mellynek Bé-menetele itt is egy Erdötskével takartatik-bé. Fog emlékezni reá Nagyságod, miképpen tsalogattabé abba', és tovább a' Gróf' Kertyébe Julis. Minden ki-vólt tsinalva előre, és a' szép Ifjú olly derekasan játszotta Személyét, mint a' Gróf a' magáét, midön leg-elsöben öfzve-jött Nagyságoddal, az Erdötskében — az Erdötskében mondom, mert az, a' mit nagy Erdőnek vélt Nagyságod, tsak egy keskeny Fiatal.

Különösnek fog tetfzeni, hogy én, és Julis mindenkor ellenkezöképen vélekedtünk a' Törpe, és a' Juhász felöl, és hogy midön én azt állítottam, hogy a' Juhász, és a' Törpe, ugyan azon egy Személy, Julis



azt akarta meg-mutatni, hogy a' Juhász a' Törpének Ellenkező-társa. Ezen ellenkező Allításoknak a' vólt a' Vége, hogy Nagyságod szüntelen Bizonytalanságban maradjon, és hogy, a' midőn az egy Vígafztalására szolgál, a' más esméretesség, és barátságossá tégye avval a' Gondolattal, hogy Végre tsak ugyan egy Törpe' Feleségének kellene lenni. Igaz, hogy a' Hegy-barlangban-való Látomány el-hitette Nagyságoddal, hogy a' Juhász, és Törpe egy Személy légyen, de mivelhogy, a' mint a' Törpe mondotta, tsak akkor nyerhette vissz a' természeti Formáját, midőn Atya lett, előre el-kellett szálni magát, a' Mennyegző után, bizonyos Időig élni a' Törpével. És valóba' azt vélte a' Gróf, hogy eggynehány Hólnapi, naponként való Társalkodás által, annyira hozzá szokik a' Gróf Formájához Nagyságod, hogy azután könnyebben el-fzenvedi az Igazság' Fel-fedezését. Azt a' Ruhát-is, a' mellyben leg-elsőben' jelentt-meg az Erdőben, és azután a' Juhász-köntöst, a' melly igen rúttól állott rajta, azért vette-fel, hogy még rúttabb

tabb légyen, mintsem valóba' vólt, és hogy szebbnek tesszen, midön rendes, és jól vá-lasztott Ruhában, úgy, mint Férje, jelenik-meg Nagyságod előtt. Mind ezekből lát-hatja, Nagyságod, hogy a' Gróf, minden lehetségest el-követett, hogy Nagyságod-nak kedvezzen, és hogy Szívét, sem a' Há-zasság előtt Bánattal, sem azután véletlen Tsapás által, igen nagyon meg ne szoron-gassa . . De folytassuk tovább a' Történetet :

A' Barlang' Ajtajának Kóltsát, a' Hívó-tzédulával együtt, valamint az első Tzé-dulát-is, mellyben Szeretőjének Képe ígér-tetett, Julis tette Elő-kötőjébe, minekelötte fel-kötötte vólna Nagyságod. Igen könnyű vólt néki meg-tsalni Nagyságodat, mivel-hogy leg-kissebb Gyanút sem vetett benne.

A' Barlangba'- való Látomány, a' melly bé-fejezte a' Nagyságod' Meg-vakíttatását, könnyű vólt mind a' Grófra, mind a' szép Ifjúra nézve. Mind a' ketten, Kedvekre jár-hattak-ki 's bé, egy Ajtón, a' melly a' Sző-nyeg



nyeg megett volt, a' nélkül, hogy a' Setétség, és a' dörgő Tsattogás miatt, észrevehette volna Nagyságod. A' Sebesség, a' Rendesség, mellyel a' Törpe, és a' Juhász fel-váltották egymást, a' jó illatú Olajjal meg-töltött Lámpás El-tünése, és annak ismét Meg-jelenése, és több e' félek, ne tessenek tsudálatosoknak, midőn elég Idő, és Alkalmatosság volt, a' Játékra el-készülni, és a' Makhinákat jó Rendbe hozni. Annak a' Mesének, mellyet a' Törpe a' Barlangba' beszélt, rész szerint az a' Tzélja volt, hogy Magaviseletét az Erdötskében ki-mentse, és színlett El-változtatásának Titkát meg-foghatóvá tégye, rész szerint hogy Nagyságodnak magas Várakozását alább hangoztassa. Nagyságod Elementaris - Léleknek vélte Vö-legénnyét, és az ő Beszédéből meg-tudta, hogy nem egyéb hanem egy szerentsetlen Ember. Már most könnyen el-hiszi Nagyságod, hogy a' Gróf Attya nem Sipos, és Anya nem Szilfné volt, hanem mind a' ketten Grófi Házból eredtek. Mindazonáltal abba' a' mesés Elő-adásba', a' melly-

mellybe' a' Gróf rú Formájának Okát öltöztette, van valamely Igazság. Eggy Esés első Ifjúságában okozta azt. Eggy magas Helyről esett le, midőn Játfzó-társának, a' ki a' Vízbe akartt fűlni, Segítségére fietett.

A' Nagyságod' Altal-tétele a' mi Házunkból a' Gróf' Kastélyába, már most nem fog tsudálatosnak látfzani, midőn tudja, hogy az nem három Napi Járó-föld, hanem alig van négy-száz Lépésnyire a' mi Lakásunkhoz. Hat Szolgálói a' Grófnak vittek Nagyságodat, a' mi Házunkból, eggy Hordozó-ágyon, a' Barlangon, és az Erdőn kereftül a' Várba; de hogy a' Mozgás által, fel-ne ébredjen Nagyságod, az előtt-való Este Alom-italt tettem a' Levesbe.

Ezen Ki-fejtésekből, mellyeket a' Gróf' Parantsolatjára közlök Nagyságoddal, a' ki tovább nem akarja Tévelygésbe' tartani, meg-magyarázhat Nagyságod fok apróbb Környül-állásokat, Történeteiben, és által-lát-



láthatja minden Részzeiben azon mesterségesen ki-dolgozott Plánumot. Már régen Nyomába jött volna ezen Titoknak Nagyságod, ha az Erdötske a' Gróf' Kastélyának Szomszédságát a' mi Lakásunkhoz, el-nem fedte volna. Hogy tehát az Idő előtt-való Fel-fedezés el-kerültessen, az egész Dolog ott forgott, hogy Nagyságodat az Erdöbe-való Bé-meneteltől ójjuk, azért Gyermekségétől fogva, szüntelen azt vertük Fejébe, hogy azt Vad-állatok lakják, azért mondotta a' Gróf-is a' Mennyegző után, azt, hogy ott Hatalmába' van a' Léleknek Nagyságodat el-ragadni.

Fel-fedezvén a' Dolgot, sem én, sem Julis nem jelenünk meg soha a' Nagyságod' Szemei előtt. De a' Nagyságod nemes, és nagy Lelke, a' melly nem gyűlölhét örökké, meg-enged végre a' Bűnösöknek, a' mit kérünk Érdemünk nélkül. Nagyon nyom Vétkem, hogy Nagyságodat meg-tsaltam, de vígafztal egy Részről az a' Gondolat, hogy egy olly Férjfiúnak kerítettem Kezébe, a'

ki

ki ezen Tsalárdságán, és Formáján kívül, Hiba nélkül van, a' ki indulatosan szereti Nagyságodat, és örökké leg-főbb Gondjának fogja tartani, Nagyságodat olly boldoggá tenni, a' mint Hatalmába' vagyon. „

Ne kívánja Drága Barátném! hogy azt a' Rémülést, azt a' Fájdalmat, és azon ezer meg ezer Szívzaggató Érzéseket le-rajzoljam, mellyeket ez a' Levél okozott bennem. Engedje - meg, hogy ezen szomorú Pontján Életem' Leírásának, olly sebessen kereftül menjek, a' mint tsak lehet. Egyedül tsak azon Indít'okokat hordom elé, a' mellyek arra a' kedves Barátném előtt meg-foghatatlan Végezésre bírtak, hogy ezen Fel-fedezés után — a' Grófnál maradjak.

Én, igazán meg-fontolván a' Dolgot tsak egy szegény Arva — egy talált Gyermekek voltam, a' kit a' Gróf Könyörültelességből felvett, és nevelt, minekelötte még Tzélja lett volna reám. A' Gondviselés, a' Nevelés, mellyet az ő mezei Házában



ban vettem, illendő vólt egyy Gróf Leányához. Tsalárdságának Oka, mellyet velem Játfzott, főképpen hozzám-való Szeretetében feküdt, a' melly ötet egésszen meg-vakította. Az az érzékeny Kedvezés, a' mellyel erántam viseltetett, midön meg-tsalt, kissebbítette Tsalárdságának Undokságát. Az egézz Világon, Senkim sem vólt rajta kívül. Ő vólt Atyám, Férjem, Barátom, és mindenem. Majd egyy egézz Eftendeig élttem véle valóságos Házasságban, a' nélkül, hogy Maga-viselete ellen panaszolkodhattam vólna. Igaz, hogy Szabadságomban vólt, ötet, Kezemnek tsalárd Meg-kerítéséért, törvényesen bé-vádolni, és az El-választásra Törvénybe idézni, de Tapafzlatlanságom a' Világba', és az ő Arannya előre el-hittették vélem, hogy a' Per az ő Rézfére fog jól ki-ütni. Más Rézről, az a' Tifztelest, és Szeretet, mellyel hozzám viseltetett Öfzve-kelesünktől fogva, tovább-is hasonlót reméltetett velem. Ezen Okok arra vettek végre, hogy meg-gyözzén ellenkező Érzéseimet, engedtem a' Gróf' Kéréseinek, és Könnyecinek, és meg-maradtam nála.

De ugyan azon Idöbe', mellyben ezen Végezésemet tudtára adtam, azt kívántam tőle, hogy eddig - való Tselédjeit másokkal váltsa-fel, mivelhogy azok nem tsak nem tudták a' Tsalárdságot, hanem hathatósan Réfzt-is vettek benne. El-is botsátotta őket, gazdagon meg-ajándékozván, hogy a' Dolgot Titokban tartsák.

Hát mi lett a' szép Juhászból? Gondolhatja kedves Barátném! hogy nékem nem egy lehetett, valamit, vagy semmit sem tudni felöle. És a' Grófnak-is elébb tettem ezen Kérdést, mint sem ki-jelentettem azt a' Végezésemet, hogy nála maradok. Azt felelte, hogy három Hólnappal az előtt, egy gazdag Kis-asszonyt vett-el, és két-száz Mért-földnyire lakik tőlünk. Oh kedves Barátném! melly tsudálatos az Ember' Szíve! Minden Okom meg-vólt, hogy ezen Ifjút, a' ki olly kegyetlenül, olly tsalárdúl, olly árulóképpen bántt vélem, útáljam, és gyűlöljem. Igyekeztem-is azon, minden Erömből, hogy úgy terjesszem ötet magam elei-



be', mint a' leg-tsalárdább, leg-alább-való, leg-roffzabb Embert — hafzontalan! mihelyt Képe, és avval Ifjúságomnak romános Emlékezeti fel-támadtak Szívemben, oda vólt a' Gyűlölség, és Utálat. Nem! nem! mondám gyakran magamba', lehetetlen, hogy olly roffz legyen, a' mint látfzik, ki tudja, ha nem inkább meg-tsalattatott-é mintsem Tsaló. Mindent öfzve-fzedtem Mentségére, és — minék-is szégyenleném azt meg-vallani — ezen Szeretetre-méltó Gonofz-tévőnek, úgy nevezte Szívem — Elvesztése, számláhatatlan Könnyeimbe' került.

E' vólt belső Fájdalmam, a' melly Há-zasságomat keserűvé tette, jóllehet a' Gróf mindenképpen igyekezett, azt gyönyörűségessé tenni. Hozzám-való Szeretete, nem gondolván komor Vóltommal, mellyet gyakran, és keményen éreztettem véle, mindenkor egyforma vólt. Az Igazságnak tartozom ezen Vallás-tétellel, hogy a' leg-jobb, leg-hűségesebb, leg-érzékenyebb, és leg-kedvkeresőbb Férj vólt. De soha sem érhet.

hette-el azt az örömet, hogy Atya lett volna. Minekutánna négy Elztendeig éltünk egymással, hirtelen meg-ütötte a' Guta, és meg hóltt —

Én a' Grófnak gyakor Erössítésére, tökélltetesen hittem, hogy sem Szüléi, sem Attyafiai nintsenek. Annál inkább el bámúltam, midön a' Testamentom' Fel-nyitása-kor, hallottam, hogy Jószágának nagy Rézfét, eggy nékem Nevére nézve esméretlen Embernek, a' kit messzéről-való Attyafiának mondott, hagyta. A' Törvény-fzék azonnal ki-hírdettette az Újságokba' a' Gróf' Halálát, és hívattatta az Örököst, hogy magát jelentse. De az én, és mindennek Bámúlására, nem jelentt-meg olly hamar, a' mint hitték.

Alig töltek-el a' Gyáfz-hetek, hogy Jószágomnak, és Ortzámnak Híre több Kérőket tsalogatott Házamba. Mind el-útaztam őket, avval a' Felelettel, hogy többé Férfj-



hez nem megyek. Valóba' fel-is tettem azt magamba', de ki láthat-el mindent előre ?

Mintegy fél Esztendővel a' Gróf' Halála után, egy Kotsi érkezett-bé estve az Udvarba. Azt vélvén, hogy ismét újj Kérő jött, azt parantsoltam, hogy tagadjanak-el. De azt a' Hírt hozták, hogy a' Gróf' Atyafia kérne Engedelmet, vélem beszélni. A' nagy Bámulás miatt, még alig adtam-ki azt, midőn egy Ifjú Ember Gyász-ruhába', egy Kísérővel bé-lép, és lassú Lépésekkel, félénken felém közelít. Helyesebben Szeme közzé nézvén, reszketni kezdettek Lábaim, és fél Ajulásba' egy Székre rogytam. A' Gróf' Atyafia vólt, a' ki azelőtt a' szép Juháznak Személyét játszotta.

Rebegés, és Akadozás az ő Részéről — Halgatás az enyimről, visszontag El-pirúlása, és Halaványodása Ortzáinknak, a' Szóllásra-való Szorongatás, attól való Rettegés — Háborodás, a' melly a' Harmadiknak Jelenléte által neveltetett — e' vólt Foglalatja

Ismét-látásunk' első Szempillantásainak. Végre öfzve-fzedte magát, és —

De nem! kedves Barátném! nem akarom több Leírásokkal Békességes-türését fárasztani, úgy-is eléggé meg-próbáltam azt, eddig-való Befzédem' Hoffzasága által. Hadd mondjam - el rövideden, a' leg - fontosabbat, a' mit az ő, és Úti-társa Szájából értettem.

Nem házasodott-meg, a' mint bóld. Férfem — az én, és hihetőképpen a' maga Tsen-
dességére-is el-hitette vélem. Kevéssel Esküvésünk előtt, a' Gróf' Parantsolatjára, Angliába utazott, és az alatt mindég ott lakott. Késü tudta-meg, Történet által, Férfemnek Halálát, mivelhogy az Újságok, mellyek azt hirdették, nem kerültek Szeme eleibe. A' mi azon Szemfény-vesztő Játékokat illeti, a' mellyek által az előtt négy Eftendövel meg-tsalt, azokra a' Gróf' Fenyegetései által kénfzerítettett, a' ki nem tsak minden Segedelmét meg-vonni, hanem még az Örökségből-is ki-akarta tagadni.



De, hozzá tette azt-is, hogy Képeim boffzúállólag követte Angliába, Meg-bánás, és Mardosások kínozták szüntelen, és hogy ha Botsánatomat meg-nem nyerheti, a' Kétségbe-esés' Gyötrelmei eméztik-meg.

Borzasztó vólt Képe, midőn ezt mondotta, jóllehet egyébaránt inkább nyert, mint sem vesztett Személye, Távóllétében. Szívemre vettem Maga-kijelentését, és Értésére adtam, hogy végre meg-engedem engedeltetni magamat. Úgy látszott, hogy ez által meg-tsendesítettem, de eggynéhány Nap múlva, ismét fel-támadott Félelme, és, hogy a' Szerentsétlenséget el-hárítsam, kintelenítettem magyarán bizonyossá tenni Botsánatomról. Néhány Hétig meg-vólt nyugodva. De az a' Gondolat, hogy talán még titkos Gyűlölséget táplálok magamba', ellene, újjonnan kezdette szorongatni. Mit tudtam tenni evvel a' Bagival, hogy Kétségeit, és Szorongatásait egésszen el-ofzlassam? A' még-is jól esett, hogy tsak távól-való, Atyafi vólt! Meg-békéllés' Zálogaúl — Kezemet adtam néki.

G. i.

*Folytatása a' Nemzetek' Szokásainak a' Há-
zasodáskor.*

Mind a' Férjfi, mind az Affzony újj Há-
zasságra léphet, Házas-társa' Halála után.

Az Özvegyek, ha Gyermekek vólt,
tökéletesen szabadok, és ki-vagynak vétét-
telve a' Szüléi Hatalom alól; mindazonáltal
nem igen szolgál Betsületekre, ha nagy Szük-
ségtől nem kényszerítettvén, férjhez -mennek.
— A' Többfeleségtartás meg-vagyon
tíltva: de a' Tsáfzárnak rend-szerint há-
rom Felesége szokott lenni. — A' valósá-
gos El-válás ritka Dolog Khinában, jól-
lehet tsekély Okokból-is meg-történhetik, p.
o. Ha a' Feleség engedetlen, fetsegő, Sze-
relem-féltő. A' melly Affzony el-hagyja Fér-
jét meg-veffzőztatik, és a' Férjnek Jussa va-
gyon el-adni azt; ha pedig még ezen fellyül
másutt Férjhez-is mégyen, Kötéllal fojtatik-
meg. — Az Atyai Hatalom Khinában,
igen fokot hasonlít a' régi Rómaihoz, e-
zen Külömbsséggel, hogy itt az Anyával
közös. Sem az Élet-idő, sem a' Híva-